

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 465/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Hotel Eurobus s. r. o., Železiarenská 49, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Morochovičom, Jánošíkova 2349/7, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 26/2017 a jeho rozsudkom zo 14. septembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Hotel Eurobus s. r. o. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Hotel Eurobus s. r. o., Železiarenská 49, Košice

(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Morochovičom, Jánošíkova 2349/7, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 26/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom zo 14. septembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení poškodenej stranou trestného konania vedeného Okresným súdom Rožňava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 T/156/2014, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o obžalobe podanej prokurátorom Okresnej prokuratúry Michalovce proti obvinenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“) pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu. Okresný súd v označenom konaní (svojím ostatným) rozsudkom z 24. februára 2017 uznal obžalovaného za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Krajský súd (napadnutým) rozsudkom sp. zn. 7 To 26/2017 zo 14. septembra 2017 na základe odvolania obžalovaného rozsudok prvostupňového súdu z 24. februára 2017 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nebol trestným činom.

Sťažovateľka sa podnetmi z 23. januára 2018 adresovanými Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) domáhala podania dovolania proti oslobodzujúcemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 To 26/2017 zo 14. septembra 2017. Ministerstvo spravodlivosti prípisom č. 35974/2018/61/37 z 21. marca 2018 sťažovateľke oznámilo, že po preskúmaní veci jej podnet odkladá, keďže označený rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a nie je dôvod na podanie dovolania. S rovnakým záverom bol vybavený aj podnet sťažovateľky adresovaný

generálnej prokuratúre, ktorá o tom sťažovateľku upovedomila prípisom č. XVI/1 Pz 44/18/1000 z 12. apríla 2018, doručeným jej 23. apríla 2018.

Sťažovateľka namietané porušenie v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako i postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odôvodňuje okrem iného takto:

«... sťažovateľ považuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 26/2017 zo 14. 9. 2017 za zmätočné, nezákonné a na základe popretia predchádzajúceho právneho názoru v tej istej veci, na základe rovnakého skutkového stavu bez nejakého logického a zákonného odôvodnenia za jednoznačne svojvoľné a arbitrárne...

... Krajský súd v Košiciach napriek zrušeniu oslobodzujúceho prvostupňového rozsudku, osvojeniu si dôvodov odvolania prokurátora a svojmu prvotnému právnomu názoru, uvedenom v uznesení sp. zn. 7 To/24/2016 z 26. 5. 2016, ktorým sa dôsledne v ďalšom konaní riadil Okresný súd v Rožňave a uznal vinu obžalovaného [REDAKOVANÉ], na základe neskoršieho odvolania obžalovaného, napriek nezmenenému skutkovému stavu z neznámych v rozhodnutí neuvedených dôvodov, rozhodol uznesením sp. zn. 7 To/97/2016 opačne, ako predtým a rozsudok prvostupňového súdu zrušil, poukazujúc pritom na „vymyslený nový dôkaz“ - zmluvu, ktorá však bola súčasťou spisu a tento dôkaz bol vykonaný, či už na hlavnom pojednávaní, ale aj na neverejnom zasadnutí odvolacieho súdu a teda žiadny nový dôkaz neexistoval a nebol zákonný dôvod na zrušenie prvostupňového rozhodnutia, čo konštatoval aj prvostupňový súd vo svojom nasledujúcom rozsudku, ktorým opätovne uznal obžalovaného [REDAKOVANÉ] vinným z trestného činu.

Na základe odvolania obžalovaného bolo rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 7 To/26/2017 zo 14. septembra 2017 vyhovené odvolaniu obžalovaného a podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku bol napadnutý rozsudok zrušený v celom rozsahu a podľa § 323 odsek 3 a § 285 písmeno b/ Trestného poriadku bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Rožňava (správne malo byť uvedené Michalovce), pretože žalovaný skutok nie je trestným činom.

Takéto konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie zo 14. novembra 2017 nie je možné hodnotiť inak, ako svojvoľné a arbitrárne.

Rozhodnutie odvolacieho súdu má vady, ktoré sú jednak formálneho charakteru, pretože oslobodil obžalovaného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Rožňava, ktorý takúto obžalobu nikdy nepodal, nakoľko obžalobu podal prokurátor Okresnej prokuratúry v Michalovciach, ale najmä je to rozhodnutie, ktoré bolo taktiež vydané nezákonným senátom a je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a aj na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V súvislosti s arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho senátu sp. zn. 7 To/26/2017 zo 14. septembra 2017 popri už uvedenom je potrebné ešte uviesť, že odvolací súd svoje rozhodnutie o nenaplnení znakov trestného činu obžalovaným [REDAKOVANÉ] odôvodnil hlavne tým, že skutočnosť, že vlastníci a nájomníci budovy (poškodený) nevedeli, že majú spoločný rozvod elektriny spolu s budovou obžalovaného nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu tak, ako sa domnieva prokurátor a ani to, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] mal využiť ich omyl.

Súd týmto svojim rozhodnutím vlastne viní poškodeného, že neprišiel na to, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] podvodným spôsobom niekoľko rokov odoberá elektrickú energiu, za ktorú poškodený platí a obhajuje obžalovaného, ktorý niekoľko rokov odoberá od poškodeného elektrickú energiu, za ktorú nikomu neplatí a konanie obžalovaného obhajuje tým, že nebol mu preukázaný úmysel, a to aj napriek stále sa meniacej obrane obžalovaného.

Takúto obhajobu konania obžalovaného odvolacím súdom považuje sťažovateľ za absurdnú, svojvoľnú a arbitrárnu. Konanie obžalovaného nie je možné vyhodnotiť inak, ako trestný čin, a to ak nie podvodu podľa § 221 TZ, tak potom krádeže podľa § 212 TZ.

... Krajský súd v Košiciach odôvodňuje svoje rozhodnutie aj uplatnením zásady „ultima ratio“, ktorej venuje veľkú pozornosť a obhajuje tým vlastné nezákonné a arbitrárne rozhodnutie.

... Podľa rozhodnutia č. 10 Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2013, ak páchatel' svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného poriadku, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri

prečinoch, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je závažnosť nepatrná.

Pre postup súdu platí zásada „iura novit curia“, preto je nemožné, aby pri odvolací súd vo svojom konaní takýmto flagrantným spôsobom porušil právo, keď v konaní pri zločine sa snaží argumentovať zásadou „ultima ratio“, ktorú možno ojedinele uplatniť len pri zistených prečinoch.

Sťažovateľ zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach bolo porušené právo sťažovateľa na zákonný senát, resp. na zákonného sudcu.

... Nezákonnosť zloženia odvolacieho senátu pri rozhodovaní rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 26/2017 zo 14. 9. 2017 spočíva v tom, že senát rozhodoval v zložení predsedu senátu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], avšak prvé zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu z 26. 5. 2016 bolo vydané v zložení predsedu senátu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], následné druhé uznesenie odvolacieho senátu z 10. 11. 2016 bolo vydané senátom v zložení toho istého predsedu senátu - [REDAKOVANÉ], toho istého sudcu [REDAKOVANÉ] ale už inej sudkyne [REDAKOVANÉ] a najnovšie oslobodzujúce rozhodnutie zo 14. 9. 2017 bolo vydané v senáte už bez predchádzajúceho pôvodného predsedu [REDAKOVANÉ], ktorý na súde stále pracuje, je predsedom senátu a za prítomnosti oproti prvému rozhodnutiu už dvoch iných členiek senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]

Z týchto skutočností vyplýva, že pri 3 rozhodnutiach rozhodoval odvolací senát v 3 rôznych zloženiach. Zastávam názor, že ak [REDAKOVANÉ] bol preložený na iný súd, tak namiesto neho mal byť v senáte v tom čase určený jeho zastupujúci sudca a už vôbec nebol dôvod, aby bývalý predseda senátu [REDAKOVANÉ] bol nahradený iným predsedom senátu a ďalšou inou sudkyňou - [REDAKOVANÉ] z iného senátu.

Ohľadne zloženia senátu je potrebné ešte upozorniť na ďalšie nezákonné zmeny v osobe referujúceho sudcu odvolacieho súdu, keď prvý raz to bol [REDAKOVANÉ], druhý raz [REDAKOVANÉ] a tretí raz [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], z čoho vyplýva, že pri 3 rozhodnutiach boli 3 rôzni referujúci sudcovia.

Sťažovateľovi nie sú známe žiadne zákonné dôvody viacerých zmien v rámci rozhodovania v tejto veci a takéto zmeny v senáte považuje (zrejme za také, pozn.), ktorými došlo k porušeniu práva poškodeného na zákonného sudcu...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo poškodeného Hotel Eurobus, s. r. o... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a základné právo na zákonného sudcu podľa § 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To/26/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 7 To/26/2017 zo 14. septembra 2017.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To/26/2017 zo 14. septembra 2017 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť poškodenému Hotel Eurobus, s. r. o... zastúpenému JUDr. Martinom Morochovičom, advokátom, trovy konania v sume 325,42 €...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je aj jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 To 26/2017 zo 14. septembra 2017 bol sťažovateľke ako poškodenej (resp. jej právnomu zástupcovi) doručený 6. novembra 2017.

Sťažovateľka v posudzovanej veci začiatok plynutia zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti napadnutému rozsudku krajského súdu (ako aj postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal) zrejme spája s dňom doručenia prípisu generálnej prokuratúry č. XVI/1 Pz 44/18/1000 z 12. apríla 2018, ktorým

bol vybavený (odložený) jej podnet na podanie dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu (označený prípis bol právnomu zástupcovi sťažovateľky doručený 23. apríla 2018, pozn.). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadny opravný prostriedok, ktorý navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne (takým je aj podnet poškodeného na podanie dovolania v trestnej veci adresovaný generálnemu prokurátorovi, pozn.), nemožno považovať za účinný právny prostriedok nápravy (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktorý by mu bol priamo dostupný. Podávateľ takého podnetu totiž nemá právny nárok na to, aby mu bolo vyhovené a aby mimoriadny opravný prostriedok v jeho veci bol aj skutočne podaný (m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04). Podanie podnetu generálnemu prokurátorovi na podanie dovolania v trestnej veci teda nemožno považovať za taký účinný prostriedok nápravy, na vybavenie ktorého by bolo možné viazať začiatok plynutia zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému vo vzťahu k tomu rozhodnutiu (resp. postupu) všeobecného súdu, proti ktorému sa sťažovateľ svojím podnetom domáhal podania dovolania (m. m. napr. II. ÚS 391/2015, II. ÚS 285/2016, II. ÚS 512/2016, II. ÚS 697/2017).

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky smerujúca proti napadnutému rozsudku krajského súdu zo 14. septembra 2017 (ako aj proti postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal), doručená osobne do podateľne ústavného súdu 21. júna 2018, bola podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018